

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Det er jeg fuldstændig enig med fru Jette Bergholz Bautrup i, og der synes jeg, at lovgivningens bestemmelser i dag giver vide muligheder for den indsats, man kan yde lokalt, og for de initiativer, kommunen kan tage, hvor jo f.eks. sorggrupper er et af initiativerne. Og man kan forestille sig mange andre ting.

Det, jeg savner i forhold til beslutningsforslaget, er at få kendskab til, hvad der er af hindringer i paragrafferne i dag, og hvad det er, der er galt i forhold til den støtte og den hjælp, man giver lokalt. Der synes jeg ikke, at det fra Socialdemokratiets side er blevet påvist, at der er nogle hindringer, og at der er nogle fejl og mangler, som nødvendiggør, at man griber til de initiativer, der ligger i herværende beslutningsforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der ikke flere korte bemærkninger. Det er fru Jette Jespersen som ordfører.

Jette Jespersen (DF):

Et barn, der bliver udsat for en stor sorg eller krise – det kan være at miste et familiemedlem eller i allerværste fald begge familiemedlemmer, kammerater i skolen, en skolelærerinde eller anden nærtstående person – skal naturligvis have al den hjælp og støtte, der skal til. Det er Dansk Folkeparti helt enig i. Men vi mener også, at det offentlige skal træde varsomt i sådanne sager. Er det en familie, der er stærk nok til selv at løse problemerne og hjælpe den unge gennem en tung periode, må og skal det så have førstehjælp? Er det modsatte tilfældet, skal der omgående sættes ind med professionel hjælp.

Her er der jo allerede i dag flere muligheder. Der er Dansk Røde Kors, Børns Vilkår og Kræftens Bekæmpelse. Hos disse organisationer kan alle kommuner søge hjælp, hvis de ikke selv har etableret sorggrupper. Jeg vil i den forbindelse spørge ministeren, om det er ministeren bekendt, at der er kommuner, der ikke yder hjælp til børn i sorg.

Beslutningsforslag nr. B 74 ønsker, at alle dagtilbud og skoler, det må vel også gælde små skoler med 20 børn eller deromkring, skal etablere beredskabsplaner. Mon ikke det er ulidsommeligt? Hvordan skal så små enheder udarbejde eller oparbejde en ekspertise?

Derimod mener Dansk Folkeparti, at det må være en kommunal opgave at sørge for det nødvendige beredskab og etablering af sorggrupper

i forbindelse med sagerne. Det skal dog ikke fritage pædagogerne for at være observerende over for børn, der går og putter sig. Tit og ofte er det jo netop pædagogerne, der er de første til at modtage oplysninger vedrørende sorg eller krise i familien. Derfor må det jo være deres pligt at kontakte skolepsykologen, hvis det er for voldsomme traumer.

Service-loven burde dække dette område. Men er der problemer ude i kommunerne med at bruge loven, som den er tiltænkt, vil Dansk Folkeparti gerne deltage i arbejdet med at gøre det helt klart, at disse børn og unge skal have al den hjælp, der er behov for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Charlotte Dyremose som ordfører.

Kl. 18.40

Charlotte Dyremose (KF):

Der er ikke nogen som helst tvivl om, det tror jeg ikke at nogen kan være uenig i, at det er utrolig vigtigt, at børn, der f.eks. har mistet en forælder eller en anden nærtstående, får hjælp til at bearbejde deres sorg.

Men det er også ofte sådan, at det er den hjælp, man kan få fra familien, fra netværket eller fra frivillige, der ender med at blive den mest naturlige hjælp, den hjælp, der hjælper bedst, fordi den er en del af hverdagen, og fordi den kommer fra mennesker, som man i forvejen har et nært forhold til, og som man holder af; mennesker, som på forhånd kender og holder af barnet og ønsker alt det bedste for det.

Lad os ikke undervurdere familien og netværket i sådanne situationer, og lad os passe på, at vi heller ikke kommer til at flytte den opgave, som er så utrolig vigtig for familien i bearbejdelsen af sorgen, væk fra den pågældende familie. Familierne har jo ofte brug for at bearbejde sorgen sammen. Det kan give sammenhold, og det kan styrke familien ud af den krise, man er i.

Men så er der også børn, der ikke har det netværk, og der er familier, hvor man ikke har styrken og overskuddet til at hjælpe i situationen. Det kan f.eks. være, når den anden forælder er så hårdt ramt af tabet af ægtefællen, at vedkommende ikke har overskuddet til at være der for børnene og til at give dem den styrke og tage de samtaler med dem, som er nødvendige.

Det er jo også derfor, at vi i Det Konservative Folkeparti er så glade for, at det netop er en forpligtelse fra kommunernes side, at man skal